

Sygn. akt I ACz 1201/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Elżbieta Uznańska

Sędziowie: SSA Andrzej Szewczyk

SSA Barbara Górczanowska

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2012 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa D. R.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w S. o zapłatę i ustalenie

na skutek zażalenia powódki na postanowienie o kosztach procesu zawarte w punkcie IV wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie - Wydział I Cywilny z dnia 27 marca 2012 roku, sygn. akt I C 1007/10

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa D. R. przeciwko (...) spółce akcyjnej w S., wyrokiem z dnia 27 marca 2012 roku, sygn. akt I C 1007/10 zasądził od strony pozwanej (...) S.A w S. na rzecz powódki D. R. kwotę 63.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 września 2009 roku do dnia zapłaty (punkt I), ustalił odpowiedzialność strony pozwanej wobec powódki na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka w dniu 16 stycznia 2009 r. (punkt II), pozostałej części oddalił powództwo (punkt III), zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 4.330,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt IV), nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 5.025,72 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu oraz wydatków związanych z opinią biegłego, od uiszczenia których powódka była zwolniona (punkt V).

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia w części dotyczącej kosztów procesu Sąd Okręgowy wskazał, że o kosztach tych orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami z uwzględnieniem wysokości kosztów poniesionych w sprawie przez każdą ze nich tj. w stosunku 20%-80%. Zasądzona w punkcie IV wyroku na rzecz strony pozwanej kwota 4.330,20 zł jest różnicą pomiędzy kwotą stanowiącą 80 % kwoty 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej a kwotą stanowiącą 20 % kwoty 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego należnych powódce.

Zażalenie na postanowienie o kosztach zawarte w punkcie IV wyroku z dnia 27 marca 2012 r. wniosła powódka, zarzucając naruszenie przepisów postępowania art. 100 k.p.c. zdanie drugie w zw. z art. 98 k.p.c. poprzez niezasądzenie na jej rzecz kosztów procesu w pełnej wysokości liczonej od uwzględnionej części powództwa oraz obciążenie jej kosztami postępowania strony pozwanej w sytuacji, gdy powództwo co do zasady zostało uwzględnione a wysokość roszczenia zależna była wyłącznie od oceny Sądu.

Na tej podstawie powódka wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez nieobciążanie jej kosztami procesu pozwanej oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego stosownie do uwzględnionej części powództwa.

W uzasadnieniu zażalenia powódka wskazała, że w sytuacji gdy powództwo co do zasady zostało uwzględnione, niezrozumiałe jest zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej wskazanej w punkcie IV wyroku kwoty 4.330,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Nadto podniosła, że obciążanie jej kosztami postępowania nie zostało oparte na zasadzie słuszności, ani też nie odzwierciedla zasad współzycia społecznego. Nie jest ona w stanie uiścić zasądzonych od niej kosztów postępowania. Kwoty dochodzone pozwem dotyczą uszkodzeń ciała powstałych w wyniku zdarzenia sprzed 3 lat a ich wysokość odzwierciedla zakres doznanych przez powódkę obrażeń. Następnie zdaniem powódki decyzja czy w wypadku uwzględnienia powództwa tylko w pewnej części koszty powództwa powinny być wzajemnie zniesione czy też stosunkowo rozdzielone powinna być oparta na zasadzie słuszności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd Okręgowy prawidłowo orzekł o kosztach procesu, rozdzielając je stosunkowo w oparciu o przepis art. 100 k.p.c.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W judykaturze podkreśla się, że brzmienie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c. nie powinno całkowicie niweczyć reguł związanych z finansową odpowiedzialnością stron za wynik procesu. Orzeczenie o kosztach procesu powinno uwzględniać proporcje zachodzące pomiędzy żądaniem a wynikiem procesu, (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 1972 r. (sygn. akt II PR 223/72). Obliczenie należności w oparciu o zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów polega na ustaleniu stosunku wartości roszczenia uwzględnionego do dochodzonego, a następnie na podziale sumy kosztów obu stron odpowiednio do powyższego ustalenia. Otrzymany wynik stanowi kwotowy udział każdej ze stron w sumie ich kosztów. Jeżeli koszty poniesione przez stronę przewyższają tak obliczony udział - różnica podlega zasądzeniu od strony przeciwnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1987 r. sygn. akt I CZ 126/87).

W niniejszej sprawie powódka dochodziła od strony pozwanej następujących kwot: 1) kwoty 338.000 zł tytułem zadośćuczynienia; 2) kwoty 1.205,90 zł tytułem odszkodowania; 3) kwoty 1.771,10 zł tytułem skapitalizowanej renty za zwiększone potrzeby za ściśle określony okres; 4) kwot po 1.800 zł miesięcznie tytułem renty uzupełniającej z tytułu zwiększonych potrzeb.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2012 r. Sąd Okręgowy uwzględnił

powództwo w jedynie części, co do jednego roszczenia do kwoty 63.000 zł. Sąd Okręgowy wprawdzie ustalił, że powódce należy się od strony pozwanej zadośćuczynienie w kwocie 63.000 zł, jednakże zasądzona kwota nie odpowiadała twierdzeniom powódki, w szczególności miarkując wysokość zadośćuczynienia w oparciu o aktualny stan zdrowia powódki, która jest już zdolna do pracy i nie wymaga pomocy osób trzecich. Żądania co do pozostałych trzech roszczeń pieniężnych: odpowiednio kwoty 1.205,90 zł tytułem odszkodowania, kwoty 1.771,10 zł tytułem skapitalizowanej renty oraz kwot po 1.800 zł miesięcznie tytułem renty uzupełniającej, Sąd oddalił w tym zakresie w całości, a co do roszczenia

dochodzonego tytułem zadośćuczynienia oddalił powództwo ponad zasądzoną kwotę 63.000 zł.

Uwzględniając to ilu roszczeń z różnych tytułów i jakiej kwoty powódka dochodziła (338.000 zł + 1205,90 zł + 1.771,10 zł + 1.800 zł x 12 miesięcy) i jaka została uwzględniona (63.000 zł) a w jakim zakresie powództwo Sąd oddalił (362.577 - 63.000 zł), powódka winna być traktowana jako strona przegrywająca proces. Powódka wygrała sprawę jedynie w ok. 20%. Obliczając zaś ostateczny wynik stosunkowego rozliczenia kosztów procesu Sąd Okręgowy prawidłowo w równym stopniu uwzględnił koszty poniesione przez powódkę, jak i koszty poniesione przez stronę pozwaną.

Z kwoty 362.577 zł, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, zasądzona na rzecz powódki została kwota 63.000 zł, co znaczy, że powód utrzymał się ze swymi roszczeniami w 17,37 % (~ 20%). Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powódka w 80 %, a strona pozwana w 20 %. Koszty procesu wyniosły 14.434 zł, w tym po stronie każdej ze stron w kwocie 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od przedłożonego dokumentu pełnomocnictwa.

Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów, stronę pozwaną obciążyły koszty w kwocie 2.886,80 zł (14.434 zł x 20 %) skoro jednak faktycznie poniosła koszty w kwocie 7.217 zł, należy jej się zwrot kwoty 4.330,20 zł którą to sumę Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem zasądził na jej rzecz od powódki

Na tle stanu faktycznego brak jest więc podstaw do odstąpienia od zasady proporcjonalnego rozdzielania kosztów postępowania. Zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kwoty 4.330,20 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego spełnia kryteria wyrażone w art. 100 k.p.c. i nie może być kwestionowane. Podkreślić należy, iż sytuacja materialna powódki nie ma znaczenia, gdyż rozstrzygnięcie co do kosztów oparto na wskazanym wyżej art. 100 k.p.c., a nie na regule słuszności z art. 102 k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.